

A durranás az ideiglenes színpad közeléből hallatszott, a magasba lökött üveg száján gejzirként tört fel az ital, hogy aztán gyöngyöző habzással pezsegjen alá a butélia oldalán. Ketten is odakapták a poharukat, hogy felfogják az al-

54 Mátyás Győző

VÁLASZTÁSOK

mindenfelé tálcak imbolyogtak a levegőben, az emberek kedélyesen veregettek egymás vállát, zsizsegett a jókedv a teremben, koccintásra lendülő poharak csengése, éljenzés, bravózás vegyült a vidám zsvajjba. A sokadik pezsgőt bontotta valaki az imént.

Karneváli hangulat uralkodott a városháza zsúfolásig tömött nagytermében, a délután felállított színpad mögött mélyvörös drapéria hullámozott a falon, színes papírlampionok himbálóztak a mennyezet alá feszített fémvázról, mintha szilveszter volna, pár logó meg vicces felirat is lengett köztük, többen kis zászlókkal integettek, olykor felcsattant az ütemes taps. Hiszen most egészen különleges ok is adódott az öröme.

Ahogy félig a függöny takarásából figyelte a fesztelen sokaságot, elégedettség töltötte el, hiszen az önfeledt vidámságra ő teremtette az alkalmat. Őt ünnepezték. Az ő győzelmét. A startnál nehéz meccsnek ígérkezett, aztán diadalmenet lett. Senki nem gondolta volna a teremben, hogy így alakul.

Valami zenekar kezdett zörömbölni a színpadon, Mayer nem ismerte őket, pedig nem olyan matuzsálem, hogy ne hallgatna popzenét, de hát a városházának nincs annyi repi költsége (pontosabban talán volna, vallja be magának, de azt gondosan megcsapolják a kollégákkal), hogy valami ismertebb bandát csábítsanak ide, mindegy, a helyi közönségnek ez a nőném csapat is megteszi, csak turbózzák fel a hangulatot.

Úgy két és fél éve a lánya születésnapján a főváros egyik legmenőbb klubjában maga Loveboy énekelt, igaz, nem többet, mint három számot, persze, az is rúdarany árban volt, na ja, egy aranytorokért perkálni kell. De legalább a figurában volt annyi tisztesség, hogy azért a rohadt sok zsozsóért nem playback-elt.

Nem kellene ezzel a „my super sweet sixteen” stílussal elkapatni, jegyezte meg pikírten Mayer sógornője, amikor a készülő buliról hallott, „és nem azért, mert még messze nincs tizenhat a lány, hanem azért, hogy ne váljon belőle hülye picsa.” Petrát nem kell komolyan venni, húzta el a száját a nővére, Vivien, Mayer felesége az olyan nők fölényes magabiztosságával, akik biztosan tudják, hogy tudják, mi az izgalmas élet titka. Petra a kottáinak él,

zubogó nedűt, nehogy az alkalomhoz illő drága pezsgő kárba vesszen, ragadós tócsába gyűlve a parketten. Felszabadult kacagás kísérte az újabb és újabb pukkanásokat,

„szomorúzenész”, kaland ellen beoltva, fogalma sincs arról, mi a jó, tette hozzá Vivien, azt a gondokát vagy mi a fenét is azért szorongatja a lábai között, mert férfit nem tud.

Ha egyszer telik rá, miért ne rendezhetnénk egy jó kis partit a lánynak, kérdezte őszinte beleéléssel Vivien, miért kellene neki is úgy nélkülözni, ahogy egykor neki, mármint Viviennek kellett. Ami azért jókora túlzás volt, merthogy Vivien kétségkívül nem dúskálós famíliából származott (lakótelep, ahogy azt a filmekben ábrázolják, csak ez valóságos volt), de azért nem kellett harmadnapos kenyéren élnie. Persze igaz, az osztálytársakkal vívott márkaversenyben esélytelen volt, ő is világmárkákat hor-
dott ugyan, csak a világ kínai feléről származókat. Na ez a csúfság a lányával, Dorinával nem eshet meg.

A gondoskodó szülők el is halmozták a lányukat mindennel. A törődés és a szeretet csak csekély mértékben szerepelt a kínálatban. De hát azt nem is pénzért mérik. Mayer minden percét lefoglalta a karriergründolás, Vivien pedig hamar üzletasszony lett (persze nem éppen egy Helena Rubinstein). Amikor a helyezkedéses kapcsolatépítés már befolyássá érett, Mayer szerzett a centrumban bagóért egy pofás üzlet-helyiséget, felújították városi pénzen, és Vivien a szépségszalonjával hamarosan beiratkozott az „illik” klubba, az a hely lett a *Top beauty*, ahová illet járni. Pláne, hogy a környéken addig működő két szalonnak jócskán felemelték a bérleti díját, meg váratlanul valami adóproblémájuk is akadt, így az egyik becsukott, a másik meg jóval arrébb költözött.

Mayer és Vivien hatalma és vagyona szépen gyarapodott, a lányok iránt tanúsított figyelmük meg ezzel arányosan csökkent. Ahhoz, hogy Dorina ne arra az ösvényre lépjen, amire ez a háttér predesztinálta – kivételes érzékenység és intelligencia szükségeltetett volna. Dorina pedig nem volt kivételes. Nem lett volna ő rosszabb vagy alávalóbb semmivel, mint a kortársai, csak hamar beletanult abba, hogy ezt nem kell bizonyítania.

Kezdetben csak kisebb stiklik, lógás, az órák megzavarása, aztán amikor az osztályfőnök megfeddte, flegmán odavetette a tanárának, hogy ne szí-
vassa őt, mert az apja majd jól kirúgja. Vivien úgy bámult a tanárnőre a fogadóórán, mint valami fantasy szörnyre: „És erre a fenyegetésre van tanúja? Szóval nincs, akkor nekem úgy tűnik, maga még rágalmazza is a lányomat. Úgyhogy vigyázzon, mert tényleg ki lesz rúgva”.

Mayer talán azt sem tudta, hanyadikba jár a lánya. Ő a nap huszonnégy órájában a hatalma kiterjesztésén munkálkodott – sikerrel. Jogot végzett, már fiatal korától ott sűrített, kavart, ahol „a dolgok történnek”, kisebb munkák után egyre komolyabb feladatokat bízta rá, kitént gyors eszével, szervezőképességével, pozícióba került, helyi szinten hamar megkerülhetlenné

vált, bizottsági elnök, több dologban döntött, mint formálisan tehetne volna, szötte az üzleti hálót, offshore cégek, strómanok, az ingatlanfejlesztések szinte teljesen kézben voltak, az informatika és a vendéglátás is kontroll alatt, mohó volt, de a központ mindig megkapta tőle, ami jár, néha
56 bónusszal tetézve, és arra is próbált ügyelni, hogy morzsákat olykor másoknak is hagyjon, ne csapjon túl magasra az irigység és a bosszúvágy lángja. Pár évvel múlt harminc, és egyértelmű volt, ki a jövő reménysege. Országosan is híre ment az agilis, törekvő fiatalembernek, aki bármit el tud intézni, már a Főnök is fogadta, beszélgettek öt percet, Mayer érezte a bizalmat, jóleső bizsergéssel nyugtázta, hogy számítanak rá. Még nem volt negyven, és helyi szinten ő lett az állomásfőnök, ahogy a táborban maguk között hívták. Félve tisztelték a határozott, ambiciózus, akadályt nem ismerő férfit, akit ugyanezen tulajdonságaiért utáltak sokan, nem csak az ellenfelei. „Nem szokás kettesével venni a fokokat az érvényesülés létráján”, mondták néhányan a klántagok közül is.

Mayer tulajdonképpen csak a partin figyelt fel a baljós jelekre, ahol Loveboy a How I need you baby-t nyekergette. Amikor már elég magasra hágott a hangulat és szurdokmélybe süllyedt a józanság szintje, nem tudta nem észrevenni, hogy miféle piercingelt alakok keringenek a klubban, a műtoprongyos szerkőikban, a festett hajukkal, némelyikben annyi szintetikus anyaggal, hogy szinte világitott. Később kérdezte is róluk a lányát, aki a vállát vonogatva felelte, hogy nem is ismeri őket, a haverja haverjának haverjai. Mayer nem faggatózott tovább, nem akarta hirtelen a szigorú apát játszani, de azért jelezte Viviennek, hogy az úriasszonyok bőre mellett ápolhatná kicsit a lánya lelkét is. Mire Vivien dühösen felcsattant, hogy csak ne nézze le az ő munkáját, mert az ő kapcsolati hálójának „ápolása” is van olyan fontos számukra, mint Mayer nyomulása. Mindenesetre a férfi kiadta a titkárának, hogy nézzen már utána ennek a társaságnak, akikkel Dorina lóg.

Amikor a polgármester stroke-ot kapott, pillanatig sem volt kérdés, hogy kit indít helyette a klán. Látszólag könnyűnek ígérkezett a küzdelem, hiszen már évek óta tartották kezükben az irányítást, mélyen beágyazott szervezetet építettek ki helyben, a források bőségesen álltak rendelkezésre, a párt mégsem volt népszerű. A helybeliek elfogadták a hatalmukat, de csak a szájukat csukták be, a szemüket nem, pontosan tudták, kik uralják a várost. Ráadásul indult egy köztisztületnek örvendő, nagyra becsült ellenjelölt, a gyógyszerész. Csak hát neki még plakátra is alig telt, így Mayer, a szürke eminenciás végül megnyerte a választást. Komoly szerepe volt ebben a titkárának, Valternek, aki számos körzetben alapos útmutatást adott az embereknek, hogy kire tanácsos szavazniuk, másutt rendkívüli „természetbeni adományokat” osztogatott, a választás előtti hetekben némelyek úgy látták, egyszerre több helyen is képes volt feltűnni. Mayer alatt járt a jogra, kibukott,

később gyanús üzletekből tartotta fenn magát, alvilági figurák keresték a társaságát, Ecuadorban húzott le pár évet, fogott ő be aligátort is, ugyan milyen melótól irtózna, mondta – Mayer ideális munkatársa lett.

Az időközi után másfél év volt a következő választásig, Mayer magasabb fokozatba kapcsolta a hatalmi fűnyírót, amivel igyekezett mindent le-, illetve kinyírni, ami és aki nem az ő érdekeit szolgálta. Az összes fontos pozícióba a saját embereit ültette, a rendeleteket a maga érdekeltségeire szabatta, amivel persze másokéit sértette. És ezek a mások, olykor az övéi sem díjazták ezt a tempót és ezt a kíméletlenséget.

Próbált népszerűséget vásárolni segélyezéssel, alkalmi pénzosztással, mégis elterjedt róla a városban, hogy igazi hiéna. Már csak azért is, amit az elődje által nyélbe ütni kívánt teleküzlettel művelt. „Ez beleapportál a saját fészkébe”, hitetlenkedett pártja néhány korifeusa is.

A lánya pedig pont ebben az időszakban igyekezett valóra váltani Petra jóslatát, amennyiben a legjobb úton haladt afelé, hogy hülye picca legyen. Az egyik, nála kétségkívül csinosabb osztálytársnője fejét valamelyik geek gyökérrel rámontírozhatta egy pornó hősnő testére, és az „alkotást” felnyomta a YouTube-ra. A szülők először feljelentést akartak tenni, aztán ragaszkodtak ahhoz, hogy Dorinát rúgják ki, végül a Viviennel való hosszas tárgyalás után mégis ők vitték el a lányukat a gimiből.

Petra, akivel – amúgy a családból egyedül – Dorina hajlandó volt nem dactól fűtött beszélgetést folytatni, lakonikusan ismét megjegyezte, hogy nem félmillió telefonra, meg laptopra lett volna szüksége ennek a lánynak, hanem némi szülői törődésre. Ám Mayer legyintett, hogy köszönik szépen a gyermektelen Petra szakértő kioktatását, de más lányok sem kapnak több törődést, és mégsem lesz belőlük Bonnie Parker.

Amikor egy buli után Dorina és a haverjai hajnalban betörték egy italbolt kirakatát, hogy elemeljenek pár üveg szeszt, az apja még kimosta a lányát. Pedig a legkevésbé az hiányzott neki, hogy szívességet tegyen a közteresek főnökének, aki eltüntette a kamera felvételeit.

A telefonról telefonra vírusként terjedő képekkel viszont nem tudott mit kezdeni. A hírhedt városszéli drogos „kastélyszállóban” kapták le az öntudatlan Dorinát, ahogy egy sittel, üres üvegekkel teli, romos szobában szakadt, foltos matracon feküdt kicsavart testtel, a szeme fennakadva, haja összetapadva lóg a földre, kigombolt nadrágja a csípőjére tolvá. Ezen a képen szörnyülködött a város.

„Ugyan milyen apa az, akinek ide süllyed a lánya”, suttozták mindenfelé. A szülők szimpátiáját már el is veszítettük, jegyezte meg tömören Valter, aki megfenyegette a „kastélyszálló” lakóit, hogy egyenként tépi le a fülüket, ha még egyszer Dorina közelébe mennek.

Persze nem kellett figyelmeztetni, Mayer maga is tisztában volt azzal, mennyire nem tesz jót az ő hírnevének a botrány, üvöltött is egy sort a lányával, már azon volt, hogy tehetetlen dühében megüti, de tudta, nem menne ezzel semmire.

58 Ráadásul más okból is sűrűsödött körülötte a levegő. A nagy sietségben nem gondolta végig, melyik lépésének milyen következménye lehet. Már az sem volt szerencsés, hogy a városba települt gyógyszer-nagykereskedelmi cégre egy konzorcium nevében rá akarta tenni a kezét, a teleküggyel viszont igazi bakot lőtt. Elődje, a stroke-ot kapott polgármester akarta átjátszani a hatalmas területet szinte ingyen egy befektetői csoportnak, nyilvánvalóan számottevő csúszópénzért.

Mayer képzeletében már zümmögött is a két légy, amelyeket egyetlen csapással... Ha megvétőzza az ígérvényt, beugorhat a helyi érdekeket védő, önzetlen hős szerepébe, aki megakadályozza, hogy megkárosítsák a várost. A páratlan lokálpatrióta. Népszerűség hasít felfele. Később meg eladja majd ezt a területet a saját partnereinek, kétségkívül magasabb áron, de még úgy is fillérekért, és persze részesedésért.

Csak azzal nem számolt, hogy polgármester elődje mögött az egyik legbefolyásosabb klántag alakja sejlett fel. Az ő üzletébe tenyerelt bele. Hamar ráébredt Mayer is, hogy ezt nem kellett volna. A párton belül hirtelen némelyek, akik eddig támogatásukról biztosították, kételyeiket fogalmazták meg, hogy biztosan Mayer lesz-e az alkalmas jelölt a következő ciklusra. Nem vetődött-e túl terebélyes árnyék az ő nevére? Hiszen ezek a méltatlan történetek a lányával kapcsolatban...

Mayer magára zárta az irodája párnázott ajtaját, ordítva káromkodott, de nem sok mindent tehetett, rohamosan közeledett az új választás.

Végül mégis őt indították. Valter megdolgozta a potenciális választókat, amennyire tudta, betárazott a voksvásárlásra is, de nem titkolta Mayer előtt, hogy nem állnak jól.

És akkor még a lánya újabb hőstette is. A helyi tévé riportere ide-oda császokált a belvárosban, akinek csak tudta, orra alá dugta a mikrofont, hogy úgymond az utca emberét faggassa a választási esélyekről, de nem sokan álltak kötélnek. Odalépett pár fiatalhoz is, ők szintén nem nagyon akartak nyilatkozni, vihogtak, röhincseltek, mígnem az egyik srác a szemben álló lányra bökött az ujjával: „De hát lökjed már neki, hogy az apád egy fasz! Ezt mondod mindig.” A lány mintha nevetve bólintana.

Az országos híradók is átvették az etűdöt. Mindenki ezen csámcsogott.

Mayer még csak nem is kiabált a lányával, hanem szó nélkül lelököste az alagsorba és bezárta, hogy látni se kelljen őt. A választásig ki se engedi, fortyogott első dühében.

Két nap múlva a helyi lapban pikírt glossza jelent meg, hogy Mayer el akarja rejteni a lányát a világ elől, pedig e pillanatban mindenki Dorina véleményére lenne kíváncsi. De hát tényleg az lenne most legjobbat Mayernek, ha a lány eltűnne egy időre, viccelődött a szerző. Mayer nem csodálkozott, az is utólag jutott tudomására, hogy a helyi lap mögött is az a klántag áll, akivel telekügyben ujjat húzott. 59

Valter elgondolkodva, a homlokát ráncolva olvasta a cikket. Látzott, nagyon töpreng valamin. Azt a mondatot nyomatékkel ismételte meg Mayernek.

Három nap múlva állt kamera elé a kisírt szemű feleség, a szépség őre, akin látszott, hogy szinte szederjessé vált a bőre, repedezetté az ajka a szenvedéstől. Szífogva jelentette be, hogy sejtelmük sincs, hová tűnt a lányuk.

Valter a negyedik napon közölte, hogy semmit nem tudnak Dorináról, és a legrosszabbra is fel kell készülniük. A polgármester úr a tragikus eset ellenére, fájdalomán erőt véve ellátja teendőit, ahogy az egy igazi, városáért élő vezetőhöz illik. Többet nem kíván és nem is tud most mondani.

A szenzációra lecsapott a sajtó, megjelentek az országos csatornák riporterei is, egész nap ott lebzseltek a városháza körül, jutott belőlük Mayer háza elé is. Többen kitartottak éjszaka is, akár az amerikai filmekben. De Mayert nem tudták szóra bírni. Valter tájékoztatta őket, ha szükségesnek látta.

Városszerte találgatni kezdték, mi történhetett, azt tényként kezelte mindenki, hogy Dorina eltűnt. Volt, aki arra tippelt, hogy elcsavargott, de a legtöbben osztották a szárnyra kapott híresztelést, miszerint a lányt elrabolták, és a rablók váltságdíjat követelnek. Mások szerint viszont azt akarják, hogy Mayer lépjen vissza a jelöltségtől.

A közvélemény-kutatások szerint jelentősen növekedtek Mayer győzelmi esélyei, a felkavaró eset szimpátiát keltett az aggódó apa iránt.

A rendőrség a kezdeti tanácstalanság után teljes erővel nyomozott, de nem jutottak semmire. Természetesen megrázták a bandatagokat, akikkel Dorina ütötte el az időt, ám ők sem tudtak semmit. Pontosabban egyikük mesélt valami zavaros történetet két-három rossz kinézetű idegenről, akiket nem látott még errefelé, neki azok gyanúsak.

Valter időközben bejelentette, hogy a polgármester úr felfüggeszti kampányát, vállalva annak ódiúmat, hogy ezzel szinte behozhatatlan, a szót Valter nyomatékkel megismételte: behozhatatlan hátrányba kerül ellenfelével szemben. Egyben, fűzte hozzá, itt szeretné cáfolni azokat az aljas, alaptalan híreszteléseket, amelyek szerint ellenfelüknek bármi köze lenne Dorina

eltűnéséhez. Nincs ilyen információjuk, és feltételezni sem volnának képesek ilyen galádságot bárkiről, a gyógyszerész úrról pedig különösen nem.

Természetesen a tájékoztató után annak is átsuhant az agyán ez a sejtés, akinek amúgy az életben nem jutott volna eszébe ilyesmire gyanakodni.

A sajtó kitarító tolakodását tapasztalva Valter a következő napon kijelentette: a polgármester urat oly mértékben megviseli a lánya sorsát illető, mély aggodalomra okot adó bizonytalanság, hogy személyesen mindaddig nem nyilatkozik, ameddig Dorina haza nem kerül. A televízióban, a neten csak Mayer néma, megviselt, fájdalomtól meggyötört arcú képeit lehetett látni villanásnyi időre.

Népszerűsége tovább nőtt, az előrejelzések szerint meggyőző fölényrel vezetett.

Három nappal a szavazás előtt Valter a torkát köszörülve állt a mikrofon elé, még ennek a keménykötésű férfinak is megbicsaklott a hangja, amikor arról beszélt, hogy az emberrablók – mert róluk van szó, emberrablókról – jelentkeztek, és váltságdíjat követelnek Dorináért. Azt nem árulhatja el természetesen, hogy mikor és hol kell átadni a pénzt, mert ezzel veszélybe sodorná a lány életét, de azt leszögezheti, hogy ki fogják fizetni a kért összeget, még ha a polgármester úrnak minden vagyonát kell is ezért pénzzé tennie.

Az emberekben úgy növekedett az együttérzés, ahogy lázmérőben kúszik fel a higany, azok is osztoztak Mayerék fájdalmában, akik különben nem kedvelték a polgármestert, hiába, csak az érzelmi hajléktalanok tagadhatják, hogy az ilyen trauma hatással van az emberekre.

A közvélemény-kutatások most már elsöprő győzelmet jósoltak Mayernek. Annál is inkább, mert ellenfele, a gyógyszerész sem nagyon kampányolt, egyszerűen nem tartotta volna ízlésesnek ebben a helyzetben.

A város teljesen felbolydult, mindenki fogadkozott, hogy elmege szavazni, hogy ezzel is kifejezze a polgármester és családja iránti szolidaritását.

Urnazárás előtt tíz perccel jelent meg a képernyőn Vivien, visszafogott sminkben, az arcán még látszottak a bánat nyomai, de már szolid reményt is sugárzott a tekintete. Örömmel jelentette be, hogy az emberrablók elengedték a lányát, aki most gondos kezekben van, szakemberek felügyelete alatt. Arról természetesen nem beszélhet, hogy mikor, hol és hogyan ért véget a dráma. Kérdezni nem lehetett a feleségtől, a sajtó munkatársai abban reménykedtek, hogy talán a választási győzelem ünnepén többet megtudhatnak.

Mayer nyolcvanöt százalékot kapott végül. A gyógyszerész szinte szabadkozott, amikor gratulált a győztesnek, hogy egyáltalán akadt, aki rá adta a voksát.

A színpadon a zenekar éppen befejezte a hangulat felmelegítését.

Valter lépett a mikrofonhoz, hatalmas ováció és taps fogadta, pezsgő durrant. A férfi azzal kezdte, hogy mielőtt a hihetetlen történelmi győzelmet méltatná, arról kell szót ejtenie, hogy mindannyiuk számára, elsősorban persze a Mayer család számára a legnagyobb öröm az, hogy ez a 61 szörnyű dráma véget ért. Aki itt megjelent, az tudja, folytatta, mi csoda lelkierőt, kitartást és önuralmat kívánt ez a mögöttük hagyott pár nap, elsősorban az apától és polgármestertől, ezért ez a megrendítő körülmények között született történelmi győzelem a példátlan helytállás dicsérete is.

A függöny takarásából Mayer elégedetten hordozta végig tekintetét az önfeledten ünneplő tömegben, büszke volt, hogy ennyien éljeneztek. Nem gondolta volna két hete, hogy ez a kép tárul majd a szeme elé a voksolás után. Ahogy a mikrofonba beszélő Valterre pillantott, minduntalanul azok a nyomatékkal kiejtett szavak ötlöttek fel benne. A titkár és kampányfőnök az Ecuadorból hozott aranypénzt forgatta az ujjai között, mikor azt mondta: „Neked, nektek nem kell tudnotok semmiről”. És ő nem is tudott. Csak annyit, hogy az alagsorból, ahová dühében zárta, eltűnt a lánya.

Valter meg-megállt, hatásszünetet tartott, aztán még cifrázta kicsit a szónoklatot, áldozatkészségről, erőfeszítésről, kötelességről és felelősségről beszélt, majd azzal fejezte be, hogy ez a páratlan győzelem is arról tanúskodik, hogy a tisztesség, a becsületes munka meg hozza gyümölcsét. Hozzátette, hogy az ünneplő közönségnek most még be kell érnie vele, mert a polgármester úr, fogadalmához híven, csak akkor szól majd, ha a lánya haza kerül.

Amikor Valter végzett a beszéddel, komótosan lesétált a színpadról, indult volna Mayerék felé. Petra szinte a semmiből termett mellette, a fejét kicsit oldalt billentve nézett a férfi arcába: „szerintem magának kellene gratulálnom ma, ha akarnék gratulálni”. Valter állta a pillantását, de nem válaszolt.

A pszichológus megerősítette, hogy Dorina szinte sokkban élte át a történeteket, természetesen rettegett, hogy esetleg nem szabadul élve, noha, mint elmondta, a rablók nem bántották, szóval sem, csak a szemére erősített kendőt nem voltak hajlandók levenni, és a kötelékein sem lazítottak, pedig az fájt. Ketten lehettek, legfeljebb hárman, legalábbis ő két vagy három hangra emlékszik, nem tűnt ismerősnek egyik sem, fiatal férfiak lehettek. Nem nagyon beszéltek vele, azt végképp nem mondták, hogy miért rabolták el, de most már néha úgy érzi, ez valami büntetésféle lehetett azért, ahogyan korábban élt. Persze ebben egyáltalán nem biztos, de lehet, hogy így van. A pszichológus még hozzáfűzte: ez alatt a pár nap alatt is érezhető volt, hogy

a trauma a személyiség radikális átalakulását eredményezte Dorina esetében. Hogy ez hová vezet, még sejteni sem lehet, ő csak fel akarja készíteni a szülőket a változásra.

62 Mayer kilépett a függöny elé. Integetett az egybegyűlt ünneplőknek. Arra gondolt, egy ilyen vesztes helyzetből aratott bravúros győzelem korábban elérhetetlennek tűnő távlatokat nyithat meg előtte.

